

ATT TALA FÖRSTÅND MED SIG

Man kan ha kunskap men göra lika fel som den som inte har kunskap! Om jag har fått klart för mig vissa andliga principer så är det upp till mig att använda dem – inte genom att påvisa (eller anta) att andra inte har dem och beklaga mig över det.

Jag vet ju att var och en bara ska stå till svars för sig själv – ändå verkar jag försöka kringgå det! Jag har ett ansvar att bete mig rätt mot dem omkring mig – men jag ska bara stå till svars för mig själv. Jag kan inte vänta in att andra ska vara rätt eller göra rätt innan jag själv gör det!

Jag ska vara mot andra på ett sådant sätt som behagar Gud även om de beter sig illa. Jag har ansvar för mitt beteende oberoende av deras och jag har ett ansvar att be för de situationer som kan uppstå! Inte så ofta tänka att det inte spelar någon roll att be – att Gud ändå inte lyssnar ...

Bön är ingen känslö- eller "jag-vill-ha" grej. Vi är ålagda att be och det är inte alltid vi fullt ut förstår varför eller vad som händer när vi gör det. Kanhända behöver vi be för att bana väg för bättre förutsättningar för Gud att verka; kanske är det för att göra hjärtan mjuka och mottagliga (även mitt eget); kanske för att Gud vill samarbeta med oss. Kanske för att Han vill att vi ska vara ett team! Jag har många gånger saknat och efterlyst "Teamarbete" – att vara en del av något som är större än mig och mitt. Här har jag ett. Jag borde använda det med ett större allvar!

Tänk om det gick att tala förstånd med sig så att det når in och skapar förändring! En bestående och utgivande förändring. Till välsignelse, uppmuntran, upprättelse för andra!

Det är inte försent (än) att kunna bli som jag tycker att jag borde vara och det är inte försent att bättre använda mina möjligheter att be ... Det finns ännu tid att bli ett team med Gud!

Jag är noga med att se till att min mobil inte laddar ur – för jag vill ju vara kontaktbar! Men laddar jag mig själv för att vara kontaktbar för Gud?